

Verslag stilteweek Limburg augustus 2009

Wat een bijzondere week hebben wij gehad.. ik ben er nog stil van..en ik krijg nog steeds veel energie van de mooie herinneringen..

Hoewel we al meerdere stilteweken in Nederland hebben georganiseerd, was dit de eerste keer dat we het “woestijnprogramma”, zoals we dat in Jordanië doen, in Nederland hebben gedaan..

Wat me opviel was de extra dimensie van de wandelingen..in de woestijn kom je namelijk niet zo vaak mensen tegen en de mensen die je tegenkomt, lijken niet zo vanzelfsprekend te verwachten dat je ze verbaal groet. Dat dit hier wel het geval is, is iets waar ik van te voren geen rekening mee gehouden had en wat af en toe leidde tot hilarische momenten.

De eerste 3 stiltewandelingen die we maakten, hebben we ongetwijfeld bij een aantal passanten woede opgewekt.. degene die de rij sloot, meestal Winnyfred of Liza, kregen dan vaak de lading over zich heen..verbaal of non verbaal dat we toch heel onbeleefd waren om niet terug te groeten.. wij groetten echter wel terug.. met een glimlach en/of een hoofdknik, echter dit werd vaak niet opgemerkt. Niet één deelnemer van onze week heeft zich laten verleiden om uit de stilte te komen om te groeten, dat vond ik erg knap. De laatste stiltewandeling was echt het toppunt.. dit was behalve een stiltewandeling ook een

meditatieve wandeling.. dus heel langzaam...

Mocht het ons de eerste drie dagen kwalijk zijn genomen dat we van die onbeleefde buitenlanders waren.. nu werden we eerder meewarig aangekeken.. alsof we ontsnapt waren uit een zorgkliniek.. het moment waarop drie Limburgse mannen dwars door de groep heen liepen en er één uitriep: “Houd maar op met zoeken wicht, want die anderen hebben het ook nog niet gevonden” was goed voor heel veel napret.

Elke keer opnieuw merkte ik dat ik –in tegenstelling van me ongemakkelijk te voelen- het prettig vond om niet te hoeven doen wat er van mij verwacht werd.. zonder de intentie uiteraard om daarmee iemand te kwetsen.. maar gewoon de afspraak met mezelf na te komen dat ik in stilte was.. en wat een prachtige spiegels kregen we dan..vrijwel alle mensen die ons passeerden leken enorm veel haast te hebben, mensen die boos werden, mensen die gingen lachen en ook mensen die ons geheel in stilte passeerden..

Voor mij was dit ook de eerste keer dat ik zo intens kennis gemaakt heb met het Leudal gebied, ook wel het “Limburgs juweel” genoemd. En met recht.. de wandeling met de wilde paarden zal ik nooit vergeten.. dat eerst één paard en toen alle vijf die er stonden besloten met ons mee te lopen in en achter onze groep, het hele gebied door, tot aan het wildrooster was echt van een ongekende intensiteit en schoonheid.

Ook belangrijk voor mij om te merken was dat het transformerend karakter van deze stilleretraite, zowel op energetisch niveau als op inzichtniveau net zo sterk werkt als in de woestijn. Dat heeft me nog meer vertrouwen gegeven in ons programma, ook zeker het feit dat wij als begeleiders steeds beter in onze energie kwamen te staan. We waren toch elke dag van 4.45 tot minimaal 22.00 wakker, maar er was ook voor ons zo veel ruimte in het programma en zo’n goede sfeer dat we tussendoor steeds minder hoefden te slapen.. de laatste drie dagen heb ik dat in

ieder geval niet meer nodig gehad.. terwijl ik doorgaans toch wel erg gehecht ben aan mijn 8 uurtjes slaap..

Wat ik ook heel fijn vond om twee deelnemers te hebben die al eerder met ons mee waren geweest naar de woestijn..ook zij hebben er weer veel aan gehad en als we een nieuwe plek op de aarde vinden voor ons stilteprogramma (bijvoorbeeld Israël) geven zij aan weer van de partij te zijn!

Al met al ben ik een zeer dankbaar mens.. zeker voor alle mensen die deelnemen aan ons stilteprogramma, waar dan ook op de wereld..ik hoop dat we nog heel veel mensen mogen meenemen in onze volgende reizen..

Toña

Volgende retraites

- Jordanië 18 t/m 26 oktober 2009
- Limburg 11 t/m 16 februari 2010